

၁၇၆

မီးပုံးတစ်ထောင်အိမ်တော်ကြီး

ကျောက်စင်ခြံဝိသျှာဏ်ရည်

အခန်း (၁) ရီလန်ကရောတ်

မီးအိမ်တစ်ထောင် အိမ်ကြီးအကြောင်းကို ရုတ်တရက် ကြားရချိန်က ဤအမည်မျိုးနှင့် အိမ်ရှိနေခြင်းကို ကျွန်မ ဂျိမ်းလင်းဆေးအဖို့ အလွန် အံ့သြခဲ့ရပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ဤအိမ်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ အန္တရာယ်များ အကြားတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပါဝင်ရမည်ဟု လည်း လုံးဝအတွေးမိခဲ့ပါ။

ထိုအိမ်ကြီးကို မမြင်ရခင် နှစ်အတန်ကြာကပင် ကျွန်မသည် ထိုအိမ်နှင့် ဆက်သွယ်မှု ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအသက် ၁၅ နှစ်တွင် ကျွန်မ မိခင်သည် ထိုထူးဆန်းသောလူကြီး ဆီးလ်ဗက်စတာမီလ်နာ၏ အိမ်ထောင်ထိန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ မဖြစ်ခဲ့ပါက ကျွန်မသည် မီးအိမ်တစ်ထောင် အိမ်ကြီးအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ကြားဖူးမည် မဟုတ်သလို ပတ်သက်ခြင်းလည်း ရှိခဲ့မည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မ ဖခင်မကွယ်လွန်ပါကလည်း ကျွန်မ မိခင်သည် ထိုသို့သော အလုပ်မျိုး အိမ်ထောင်ထိန်း လုပ်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မ ဖခင်ဘက်မှ မိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ရည်လှပ ချောမောပြီး ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ နေတတ်သော ကျွန်မမိခင်လို မိန်းမသားမျိုးကို လက်ထပ်သည့် အတွက် သဘောမတူ

ကြပါ။ ကျွန်မတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်မှာ အမြဲတမ်း ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ စွာ နေရသော်လည်း ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။ ကျွန်မ ဖခင်မှာ တောင် တက်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာခဏလည်း လမ်းပြအလုပ် လုပ် နေခဲ့သေး၏။ ထိုလုပ်ငန်းမှ ရသောဝင်ငွေဖြင့် ကျွန်မအား ငွေကုန်ကြေး ကျ အလွန်များ သော မိန်းကလေးကျောင်းတွင် စာသင်ယူစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မဖခင် ကွယ်လွန်သော နေ့သည် ကား ကျွန်မအတွက် မမေ့နိုင် သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါသည်။ ကောင်းကင်တွင် ခဲသားရောင် မိုး သားများ ထူထပ်နေပြီး နှင်းမုန်တိုင်းကျမလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ ဖခင်မှာ တောင်တက်သွားနေသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိသည် နွေးထွေးသော မီးဖိုခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြ၏။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရင်း ဖခင် ပြန်အလာကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နာရီလက်တံ တရွေ့ရွေ့သွား နေသံကို ကြားရ၏။ နာရီအတော်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းပြီးသောအခါ ကျွန်မဖခင် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ ။ နောက်နှစ်ရက်တွင် အလောင်းကို ရှာတွေ့သဖြင့် ယူလာခဲ့ကြ၏။

ပရိဒေဝ သောကရက်များ အဆုံးတွင် ကျွန်မ ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့၏။ ကျွန်မ မိခင်၏ မဖြစ်စလောက်သော ဝင်ငွေဖြင့် နေကြရသဖြင့် အလွန် ဆင်းရဲ ချို့တဲ့ကြပါသည်။ နောက်တစ်ခေါက် အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် မိခင် ကပြောပါသည်။ ။ "ငါ အိမ်တော်ထိန်းလုပ်မယ် ဂျိမ်း၊ ငါ ကောင်းကောင်း ချက်ပြုတ်တတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်လည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ ညည်းကို ငါနဲ့ အတူ နေခွင့်တောင်းရမယ်"

နောက်တစ်နှစ် ကျွန်မ ကျောင်းပြန်တက်ချိန်တွင် မိခင်ထံမှ စာရော က်လာပါသည်။ ။ စာထဲတွင် အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်း နယူးဖောရကစ်ရှိ ရိလ

နံကရောတ်သို့ သူမ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စတာ ဆီးလ်ဗက်စတာမီ လ်နာဆိုသူ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးတွင် အိမ်ထောင်ထိန်း လိုအပ်နေကြောင်း၊ လာတွေ့ဖို့ ခေါ်ကြောင်း ရေးထား၏။

ဤသည် မှာ မိခင်သည် ကျွန်မနှင့် သူမအတွက် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ မိခင်သည် ခန္ဓာကိုယ်သေးကွေးသော်လည်း သတ္တိရှိသူ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မမှာ ကား ဖခင်နှင့် တူသောကြောင့် အရပ်ရှည်သည် ။ မိခင်၏ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်ပြီး ပါးများ မှာ နှင်းဆီရောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်မှာ လည်း အနက်ရောင်ပင် ဖြစ်သည် ။ အသားမှာ ဖခင်ကဲ့သို့ ဖြူပါသည် ။ မျက်လုံးများမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး၊ အနက်ရောင်ဖြစ်သည် ။ မျက်လုံးအိမ် နက်ရှိုင်းပါသည် ။

ကျွန်မနှင့် မိခင်မှာ ဆန္ဒရှိသည် ကို ရတတ်ကြပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ရိုလန်ကရောတ်တွင် အလုပ်ရကြောင်း သိရသောအခါ မအံ့ဩပါ။ ထိုနှစ် စာသင်ကာလ ကုန်ဆုံးသောအခါ မိခင်ထံသို့ ကျွန်မ လိုက်သွားနိုင်ခဲ့၏။

မိခင်သည် ကျွန်မအား သူ့အလုပ်ရှင် မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာမီလ်နာ အကြောင်း သိပ်မပြောပြပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မသည် ထိုလူကြီးအကြောင်းကို အမျိုးမျိုးတွေးနေ ခဲ့ပါသည် ။

အိမ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း မိခင်သည် လှေခါးမှ ပြေးဆင်းလာပါသည် ။ ခန်းမထဲတွင် ပင် ကျွန်မကို နမ်းပါသည် ။ "သမီးလေးရေ..သမီးရောက်လာလို့ မေမေတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မင်းရောက်မယ့်ရက်ကို မေမေလက်ချိုးပြီး စောင့်နေခဲ့ရတာ၊ ကဲ..အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ မေမေ့အခန်းကို သွားကြစို့၊ သမီးကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်"

မိခင်၏ အခန်းမှာ ဒုတိယထပ်တွင် ရှိပြီး လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ မီးဖိုတွင် ရေနွေးအိုး တည်ထားသည်။ မကြာခင် ကော်ဖီဖျော်ရင်း "ဒီမှာ အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပါတယ်" ဟု မေမေက အားရဝမ်းသာ ပြောပြသည်။ "တကယ်ပြောတာပါ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်အိမ်လို နေလို့ ရတယ်။ ခုတော့ မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာ ခရီးထွက်နေတယ်"

"သမီး သူ့ကိုမြင်ချင်လိုက်တာ။ ကျွန်မကို မှန်မှန်ပြောပါလား၊ မေမေ ဒီမှာ နေရတာ တကယ်ရော ပျော်ရဲ့ လားဟင်"

"ဒီမှာ ထက် ပိုကောင်းတဲ့ နေရာ မရှိနိုင်ဘူး သမီး" အမေက ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြသည်။ "ထို့နောက် အိမ်ရှိ အခြားသော အစေခံများ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မီးဖိုခန်းကို အုပ်ချုပ်သော မစ္စက်ကောက် ချုံ အကြောင်းကို အဓိကပြောပြသည်။ ကျွန်မကတော့ "မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာ မိလ်နာ အကြောင်းကို ပြောပါဦး မေမေ"ဟု မေးမိ၏။

"သူ..သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွဲ့" မေမေက စပြောပြသည်။ "ထို့နောက် စကားဆက်ရန် စကားလုံး မရှိသကဲ့သို့ စကားပြတ်သွားခဲ့သည်။ မေမေသည် ယခင်က ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လေ့မရှိပေ။ "ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးမကြာခဏ ထွက်တယ်။ ကမ္ဘာအနှံ့အပြား သွားတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည်ကို သွားတယ်ကွဲ့"

"သူပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း ပြောပါဦး"

"အင်း..သူပုံစံက ပြောပြဖို့ ခက်တယ်။ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ တော့ မတူဘူး"

"သူ ဘာတွေအရောင်းအဝယ်လုပ်သလဲ မေမေ"

"သိပ်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ" အဖြေမှာ တိုတောင်း

သော်လည်း ကျွန်မအဖို့ အတွေးပိုစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မစ္စတာဆီးလ်ဗက်
စတာ မီလ်နာသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရပါလိမ့်မည်။

"တစ်ခုတော့ မှာ ထားမယ်နော်" မေမေက ပြောပြသည်။ ။ "တစ်ခါ
တလေ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ညည်း တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ့နာမည်
က လင်ဖူးတဲ့ ။ သူက ရတနာအခန်းကို စောင့်ရှောက်ရတယ်"

"ရတနာအခန်း ဟုတ်လား၊ အထဲမှာ ဘာတွေဝှက်ထားလို့ လဲ မေမေ
"

မေမေကရယ်နေသည်။ ။ "မစ္စတာမီလ်နာဟာ လှပတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ဝယ်ပြီး သိမ်းထားတတ်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို တန်ဖိုးကြီးပေးပြီး ဝယ်
တဲ့ သူကို ပြန်ရောင်းတယ်။ မရောင်းရသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အဲဒီ
အခန်းထဲမှာ သိမ်းထားတယ်။ လင်ဖူးက အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်ရတယ်။ မေမေကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီအခန်းထဲကို တစ်ခါမှ
မရောက်သေးဘူး"

ကျွန်မ မီးလင်းဖိုကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ မီးတောက်ထဲတွင် မျက်နှာ
တစ်ခုကို မြင်ယောင်နေပါသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုမျက်နှာမှာ သနားကြ
င်နာစိတ်များကို ဖော်ပြနေတတ်ပြီး၊ နောက်တစ်ချိန်တွင် မကောင်းမှု ဒု
စရိုက်သမားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ မစ္စတာဆီးလ်
ဗက်စတာသည် ထိုလူစားမျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်နေပါသည်။ ။

မေမေက ကျွန်မ နေရမည့်အခန်းကို လိုက်ပြပါသည်။ ။ "ဒီကကြည့်ရ
င် ရတနာအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်"

ကျွန်မ အခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ပထမညတွင်
ကျွန်မ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါ။ ညလေပြည်ထဲတွင် နာမည်တစ်
ခု ခေါ်သံကို မကြာခဏ ကြားနေရပါသည်။ ။ "မစ္စတာ ဆီးလ်ဗက်စတာ

ခရစ္စမတ်အချိန်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည် ။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်ကစ၍ ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် ခရစ္စမတ်ပွဲ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ ကျွန်မအနေနှင့် အိမ်ရှိ အစေခံအားလုံးနှင့် အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်ပါသည် ။ မစ္စကောက်ချ်နှင့် ခင်မင်သဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲတွင် အမြဲလိုလို ရောက်နေတတ်ပါသည် ။ သူမ၏ မုန့်ဖုတ်သည့်အနံ့နှင့် အကြော်အလှော်နံ့များမှာ စားချင်စဖွယ် အလွန်မွှေးကြိုင်ပါသည် ။ မစုစက်ကောက်ချ်သည် လည်း မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာ မိလိနာကို သဘောကျလှပါ။ "သူနဲ့ လင်ဖူးဟာ တို့ နားမလည်တဲ့ စကားနဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်ကွဲ့" သူမက ပြောပါသည် ။

မစ္စတာ ဆီးလ်ဗက်စတာမိလိနာမှာ သိပ်စကားပြောတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ လူတိုင်းပင် သူ့အကြိုက်ကို လိုက်ကြရ၏။ ထိုလူသည် ထူးဆန်းပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းသည် ဟု ကျွန်မ ထင်နေပါသည် ။

ကျွန်မသည် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် လက်စွပ်ကို ရပါသည် ။ ကျွန်မ လိုချင်သော ဆုသုံးခုလည်း ပြည့်ခဲ့၏။ ပထမမှာ မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာကို မြင်တွေ့လိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယမှာ ရတနာအခန်းကို ကြည့်လိုခြင်းဖြစ်ပြီး၊ တတိယမှာ ရိုလန်ကရော့တ်တွင် ကျွန်မတို့ သားအမိ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ရရန်ဖြစ်ပါသည် ။

ကျောင်းပြန်တက်ရန် အချိန်နီးကပ်လာ၏။ နောက် ငါးရက်ကြာ

လျှင် ကျောင်းကို ပြန်သွားရပါတော့မည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် လင်ဖူး
ရောက်လာသည် ။ မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာလည်း နောက်
ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ်ကြာမှ ရောက်မည့် သတင်းလည်း ပါလာခဲ့သည် ။

လင်ဖူးမှာ အသားဝါပြီး လူသေးသေးညက်ညက်လေး ဖြစ်သည် ။ အိ
မ်တွင် နေစဉ်အတွင်း တောက်ပြောင်သော အနက်ရောင်ဘောင်းဘီ
အရှည်နှင့် လည်ပင်းအထိ ကြယ်စေ့ကပ်သော ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်သ
ည် ။ ကျွန်မကို မကြည့်သော်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားနေမှန်း ကျွန်မသိပါ
သည် ။ ကျွန်မ ကျောင်းကိုသွားရန် နှစ်ရက်အလိုတွင် ရတနာအခန်း၏
ခန်းစည်းများ ဖွင့်ထားကြောင်း သတိထားမိ၏။ အထဲတွင် လည်း လင်
ဖူးရှိဟန်တူ၏။

ကျွန်မ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ တတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည် ။ ရ
တနာခန်း၏ တံခါးများ ဖွင့်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျွန်မ ဝင်
ကြည့်သောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများမှာ အ
လွန်လှပါသည် ။ ရေတဂေါင်းများ ၊ ပန်းချီကားများ ၊ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
များ ဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသော ခြေသံများ
ကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ကျွန်မသည် ဘေးဘက်ရှိ အခန်းငယ်တစ်ခု
အတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး ဝင်ပုန်းခဲ့၏။ ရတနာအခန်း၏ တံခါးပိတ်
သံ၊ သော့ခတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်မ ကြောက်သွားပါသည် ။

ပြတင်းပေါက်မှာ တန်းများကာထားသည် ။ တံခါးဆီသွားပြီး ခေါက်
လိုက်ပါသည် ။ ကျွန်မမိခင် လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ပါသည် ။
ဤအခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည် မှာ ကျွန်မ၏ အမှား ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်မ
၏ စပ်စုလိုသော ဝါသနာကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရလေပြီ။ ကျွန်မ စိတ်ကို

တည်ငြိမ်မှုရအောင် ကြိုးစားရပါတော့သည်။ ညမှောင်ချိန်အထိ ဤအခန်းတွင် မနေလိုပါ။ အချို့သော ရုပ်တုများ သည် အေးစက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေသည် ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော တုတ်များ ထည့်ထားသည့် ဘူးတစ်ခုကို ကောက်ယူ ကြည့်နေခဲ့၏။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရရန်ဖြစ်ပါသည်။ တုတ်ချောင်းများကို ရေတွက် ကြည့်ပါသည်။ အားလုံး လေးဆယ့်ကိုးချောင်း ရှိပါသည်။ ထို့နောက် အသံကုန် အော်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အော်သံကို မည်သူမျှ ကြားပုံမရပါ။

တစ်ညလုံး အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရမည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မ တွေးကြောက်နေပါသည်။ အခန်းထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသည်။ ဆင်စွယ်ချောင်းများကို နောက်တစ်ကြိမ် ရေတွက်ကြည့်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခိုက် တံခါးက ဖြည်းဖြည်းဖွင့်သံ ပေါ်လာ၏။ တံခါးဝတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရပ်နေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။

သူကိုင်ထားသော မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ မျက်နှာမှာ အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ခံစားမှုမှ ရှိမနေပါ။ ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ဝိုင်းတစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။ သူ့ခါးတိုအင်္ကျီလိုပင် ပန်းရောင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ကျွန်မ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသည်။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ရတာလဲ" ထိုလူက မေးတော့သည်။

"ကျွန်မ ဂျိမ်းလင်းဆေးပါ" ကျွန်မအသံက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေပါသည်။ "ကျွန်မကို ဒီအထဲမှာ သော့ခတ်ထားတယ်"

ကျွန်မ၏ လိုချင်သော ဆုနှစ်ခု ပြည့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မနှင့် ရင်ဆိုင်ရပ်နေသူမှာ မစ္စတာ ဆီးလ်ဗက်စတာမီ လ်နာပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူက ကျွန်မလက်မှ ဆင်စွယ်ချောင်းများကိုယူပြီး စားပွဲတွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်မထက် ဆင်စွယ်တုတ်များကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေပုံ ရသည်။ ။

ကျွန်မ ရှင်းပြပါသည်။ ။ "ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တံခါးဖွင့်နေလို့ ကျွန်မ ဝင်ကြည့်နေတုန်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်က တံခါးကို သွေ့ပိတ်သွားပါတယ်"

"မင်းဟာ ဒီလိုအနုပညာပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို နားလည်ပုံတော့ ရသားပဲ"

ကျွန်မ အတော်ကြာအောင် ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါ။ အမှန်ကိုပြောသင့်သည် ဟု ကျွန်မ ယူဆမိသဖြင့် "အဲဒီပစ္စည်းတွေအကြောင်းကို ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်"ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"မင်း သိချင်သလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအခန်းထဲကို ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မလာရဘူးကွဲ့၊ ကဲ...သွားနိုင်ပါပြီ"

သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ကျွန်မခန်းမကြီးဆီသို့ လာခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်မ ပါးများမှာ နီမြန်းပြီး၊ ဆံပင်မှာ ပွယောင်းနေလိမ့်မည်။

ကျွန်မမိခင် ရောက်လာသောအခါ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။

"သမီး ရတနာခန်းထဲမှာ တွေ့တဲ့ သူဟာ မစ္စတာဆီးလ်ဗက်စတာမီ လ်နာ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ် မေမေ"

အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါ မေမေ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ။

"အို ဂျိမ်းရယ်၊ ငါတော့ အလုပ်ပြုတ်ပါပြီ၊ ငါ့ကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်း လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"သမီး ဘာမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူး မေမေ၊ အထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရမယ်ထင်လို့ အဲဒီအခန်းကို ဝင်သွားတာပါ" သို့သော် မေမေ နားမ ဝင်ပါ။ နောက်ထပ် အလုပ်ရှာရမည့် ဒုက္ခကို တွေးနေပါတော့သည်။ ။

ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိသူလို ခံစားနေ ရပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိခင်ထံမှ စာကို အမြဲတမ်း မျှော်နေခဲ့ပါ သည်။ ။ သူမ အလုပ်ထွက်ရသည့်စာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မေမေ့ထံမှ လာသောစာ ကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ "မစ္စတာမီလ်နာဟာ သမီးကို သူ့ရတနာခန်းထဲ မှာ တွေ့တဲ့ အကြောင်း ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါကြောင့် နွေရာသီကျောင်းပိ တ်ရက်မှာ ဒီကိုပဲ ပြန်လာခဲ့နော်" ဟု ရေးထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

မေမေ့ထံမှ နောက်ထပ်ဘာမှ အကြောင်းထူး မကြားရတော့သဖြင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရိုလန်ကရော့တ်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆန္ဒ ၃ ခုလုံး ပြည့်ဝခဲ့ရပါပြီ။
